

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi!
Prorok praví o Kristu: „Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku ..., abys
otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.“

Iz 42,6-7

Píseň 650 *Začnem píseň novou*

Modlitba:

Bože, nesmírný a vyvýšený, Ty který jsi od počátků světa, předcházíš nás, provázíš nás a přesahuješ,
Ty nás lidi máš rád. Nad naše chápání jsou tvoje divy. Nedokážeme snad dost dobře vyslovit svou
vděčnost, že jsme se mohli setkat s evangeliem Tvého syna Ježíše Krista. Není to naše inteligence a
chápatost, ale Tvůj Duch, co nás učí porozumět Ti.

Pane, Tvé evangelium nás vyvádí z našich komplexů, strachů, osvobozuje od toho tlaku, že musíme
nějak vypadat, nějak se tvářit. Učí nás druhé bez předsudků přijímat, dává odvahu naslouchat jejich
trápení a spolu nést břemena obav, úzkostí, vin a únavy. Tvé evangelium nám dává naději navzdory
naší bezmoci a nedostatečnosti. Pomoz, ať ho dobře slyšíme a ať nám pronikne do srdcí, myslí, očí i
rukou. Amen

Čtení: Iz 42,14-20

Píseň 632 *Neskládejte v mocných naději*

Text: L 6,36-42

Vypadá to, jako by nám tady Ježíš především chtěl říci, co a jak máme dělat. A přece mám dojem,
že nám také – a možná ještě přednostněji – chce říci, jak máme věci vidět. Anebo nás dovést k tomu,
abychom si uvědomili, jak záleží na tom, jak druhé lidi kolem sebe i jak sami sebe vidíme a
vnímáme. Celý ten oddíl nepojednává jen o konání a nekonání, ale také o vnímání a slepotě. Anebo o
konání, které vychází z určitého vidění.

Co jsme slyšeli, je součástí delší Ježíšovy promluvy. Hlavní myšlenkou je: milovat bližní (dokonce
nejen přátele), dávat a nečekat oplátku, činit dobře bez nároku na uznání a zisk. Jsou to krásné věci,
silné výzvy, otvírá se tím Boží království lásky a pokoje. A nám se otvírají oči, říkáme si, tohle je
ono, to se nám líbí, tohle svět potřebuje víc než cokoli jiného, kdyby se takhle lidé chovali, to by se
nám žilo!

Právě! O čem mluví Ježíš, to krásné milování bližního vzít vážně a takto žít je hodně náročné. A je
docela nasnadě, že když spatříme tu krásu a sílu, když Kristova vize promluví k našemu srdci, že
zatoužíme po tom, aby se stala skutečností. Neměli bychom my v církvi (ve sboru) tuhle vizi
naplňovat? Určitě ano! Jenže se rozhlédneme a vidíme – jak to že ty, sestro, jsi tak málo obětavá,
nenavštěvuješ nemocné a staré od rána do večera a ty, bratře, se na nás pořád mračíš a staráš se jen o
své věci? – Právě! Myslím, že Ježíš tady mluví o těch, kdo mají pocit, že porozuměli evangeliu,
prohlédli k jeho podstatě, sdílejí jeho pohled – ale vzali evangelium jako měřítko pro posuzování
druhých. Těm je určeno varování: nesuďte! Přitom si ten člověk vůbec nemusí uvědomovat, že soudí
druhé, on jen chce to dobré, aby to tady bylo krásné, abychom se milovali. Jenže s lidmi hodně
toužícími po svatosti a lásce je někdy strašně těžký život. Nakládají na společenství neunesitelné
nároky. Nevyřčeně vysílají do okolí: Já už jsem s Bohem, ale vy se tak málo snažíte. Jako zrádná
jáma je taková atmosféra ve sboru, kde jeden druhého sleduje, jestli jako ten druhý Ježíšovým
nárokům dostojí. Je to slepota vůči tomu, čím evangelium ve skutečnosti je – cestou ke svobodě. Ježíš
tady po mně chce, abych přemýšlel sebekriticky o tom, k čemu ta moje touha po krásném
společenství (po Božím království) vede. Jestli druhé povzbuzuje, pozvedá, anebo je dusí a zavádí do
slepé uličky.

„Nemůže se žák stavět nad učitele.“ Co je to za moudrost? Ve skutečnosti – říkám si – by správný učitel měl chtít a usilovat o to, aby jej jeho žáci nakonec předstihli, šli dál a hlouběji. Ale zde jde přece o vztah Krista a jeho učedníků – ti ať nezacházejí dál, ať zůstanou stát v pokorě a podívají se dobře na svého mistra. Ježíš, který přináší ono náročné evangelium, který jasně říká, co je dobré a co je špatné, přece je zároveň tím, kdo druhé (hříšníky!) přijímá, slabé pozvedá, dveře do Božího království nepřibuchuje, nýbrž otvírá. Nebudme přísnější a náročnější než Ježíš, nechtějme víc než co chce a co dělá on – nechtějme víc, než jen otvírat a zvát.

„Nesud'te, a nebudete souzeni... odpouštějte, a bude vám odpuštěno ... jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ Nejdřív to vypadá docela srozumitelně – Bůh každému odplácí tak, jak si kdo z nás zaslouží – totiž podle toho, jak druhé vidíme a jak s nimi jednáme, tak bude Bůh jednat s námi. Takhle to přece chodí mezi lidmi. Úsměv oplácíme úsměvem, milého člověka máme rádi, mrzoutovi, který vypadá, že chce vraždit, se raději vyhneme a nic dobrého mu nepřejeme. Jenže evangelium mluví o Božím milosrdenství – že právě Pán Bůh neodplácí takto účetnický, podle jakési mrtvé spravedlnosti. Dává štědře navíc. Měřici na obilí chutě plní, setřásá, aby se do ní víc vešlo, natlačí, aby mohl přidat a pak ještě přisype, až přetéká. A to je ta míra, to je ten způsob, kterým se máme nechat inspirovat.

„Nesud'te, abyste nebyli souzeni.“ Na první poslech mám tendenci z toho udělat podobný závěr jako učedníci, když slyšeli Ježíše mluvit o manželství – „když je to s mužem a ženou takové, je lepší se neženit.“ Mám chuť říci, když je to s tím souzením a nesouzením takhle, je lepší mlčet a raději nikomu nic neříkat! Nevidět a neslyšet. A tak kolem sebe raději chodíme po špičkách a hovorům na choulostivá osobní témata se vyhýbáme. Abychom se nikoho nedotkli, abychom nesoudili, abychom nenarušili bratrské a sesterské vztahy a sebe neuvedli v nebezpečí, že sami budeme posuzováni. Jenže pak se vůbec neznáme a vztahy máme dobré, protože povrchní.

Ježíš říká: „Jak můžeš říci svému bratru: Bratře, dovol, ať ti vyjmu třísku, kterou máš v oku, ale trám ve svém vlastním oku nevidíš? Pokrytče, nejprve vyjmi trám ze svého oka, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.“ -- Ježíš tedy předpokládá, že v jeho společenství jeden druhému třísku z oka vyjímá, že je to možné udělat. Můžeš a máš si druhého všimnout, zajímat se o něj, hledět na něj, jedni o druhé mají pečovat a napomáhat si, navzájem si pročišťovat svá vidění. Jde jen o to, abych byl zrovna tak vnímavý pro vlastní slepotu, pro mou neúplnost, možná pokřivenost, anebo rozostřenost mého pohledu. Nepřístupovat k druhému s blahosklonností, nýbrž rovně, s vědomím toho, že „jeden jest mistr váš, Kristus, vy pak všichni bratři (a sestry) jste“.

„Dávejte a bude vám dáno.“ Dávejte – co asi? Dávat máme z toho, co jsme dostali. Co máme na rozdávání. Zvláště pak to, co jsme sami od Pána Boha přijali – jeho velkorysost, jeho odvahu, to, co pozvedá ducha i mysl, co dává víru a naději. Amen.

Píseň 678 Jeden Pán, jedna víra

Ohlášky
Sbírka

Píseň 608 Čisté srdce musí mít

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jisti tím, co nevidíme.“
Žd 11,1

Požehnání

Píseň 699 Pane, dej, ať nás nic nerozdvojí